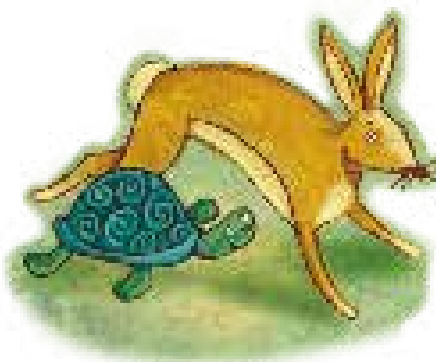

101 љрича за децу

101

љрича за
лаку ноћ

Илустровала Алида Масари
Препричала Стефанија Леонарди Хартли

■ Laguna ■

1

Пасирица и димничар

Бајка Ханса Кристијана Андерсена

Две порцеланске фигурице, пастирица и димничар, стајале су на сточићу од махагонија једна поред друге. Пастирица и димничар су се заволели, заклели се једно другом на вечну љубав, и једва су чекали да се венчају. Покрај њих је стајала фигурица једног старог Кинеза који је могао да клима главом. На ормару је био изрезбарен један сатир с козјим ногама. Мислећи да је Кинез деда мале пастирице, сатир једног дана упита старца: „Могу ли да се оженим твојом унуком?“ Стари Кинез по обичају заклима главом, а пастирица на то каза димничару: „Не желим да се удам за сатира. Морамо да побегнемо одавде!“ Њих двоје се дадоше у бег, а старац повика: „Куд сте ви пошли?“, па се даде у трк за њима. Двоје заљубљених кренуше да се спуштају низ ногаре сточића, али били су лако ломљиви и са сваким кораком претила им је опасност да падну и размрскају се. Напослетку стигоше до камина, узвешташе се уз димњак, који је био сав црн и гарав и мрачан као ноћ, па изађоше на кров. „Како је свет леп одавде!“, рекоше они једно другом. „Хајде да скочимо с куће и бићемо слободни. Нико нас више неће раставити!“

Птица што носи златна јаја

Брејшонска легенда

Један баштован нашао једном блиставу птицу шареног перја и решио да је задржи. Птица снесе мало јаје које је било жуто као злато. Тог јутра његов господар није у кокошињцу нашао ниједно јаје за доручак, па му баштован однесе оно жуто јаје. „Баш је лепо! Донеси ми птицу која га је снела“, нареди му господар и баштован му је донесе. Птица је око врата имала огрлицу на

којој је писало: „Ко поједе моје срце, под јастуком ће пронаћи стотину златника.“

Господар сакри прстом написане речи и каза баштовану: „Остави ми птицу да ми прави друштво.“ Потом оде код куварице и наложи јој: „Спреми ми ову птицу за јело и пази да ми оставиш срце.“ Куварица испече птицу, извади јој срце и стави

га на тацну, па изађе

начас у башту да набере зачинских трава. Уто крај кухиње прође баштованов син, угледа ону тацну и помисли: „Гле, трешња! Баш фино!“, па поједе птичје срце. Кад би време ручку, господар се силно наљути што нема срца, а сутрадан ујутру баштованов син пронађе стотину златника под јастуком.

Лав, вук и лисица

Езопова басна

Лав, краљ животиња, једном се разболе и све животиње, његови поданици, дођоше му у посету. Само једна животиња није дошла: лисица. Вук, коме је лисица одувек била мрска, рече лаву:

„Господару, лисица ти не долази у посету зато што нимало не мари за тебе.“ Само што је то изговорио, кад лисица провири

у пећину. Не обазирући се на вука, она приђе лаву, дубоко му се поклони, па рече на сав глас:

„Опрости ми, господару, што нисам раније дошла. Била сам у једној далекој земљи да твојој бољци потражим лека.“ Лав на то рече: „Најдража лисице, то је баш лепо од тебе! Него,

реци ми, јеси ли ми нашла лека?“ „Јесам, господару“, одговори му лисица. „Мораш добро

да се угрејеш. Што се не би огрнуо топлим вучјим крзном?“ Пре него што

је лав стигао ишта да каже, вук зажди из пећине да спасе живу главу, а лисица остаде уз

лава смејући се себи у браду.

Трка животиња

Кинеска лејенда

Била је Кинеска нова година, а шумске животиње, уместо да славе, ударише у свађу. „Нова ће година бити година Бивола“, загрме биво. „Е неће, биће година Мајмуна!“, закрешта мајмун. И остале животиње тако су се развикале. Онда пацов предложи: „Хајде да се тркамо! Ко први доплива до обале, година ће бити његова.“ „Слажемо се!“, углас повикаше петао, тигар, зец, змај, змија, коњ, коза, пас и свиња. На знак, свих дванаест животиња скочи у реку и заплива из све снаге прскајући на све стране по успенушаној води. „Ја ћу победити!“, повика биво. Но пацов му скочи на леђа и кад се биво нашао само на замах од обале, пацов се одбаци с његове губице, па пре њега изађе на обалу. „Ја сам победио!“, зацијукао је пацов сав срећан. И тако та година би година Пацова, а следећа би година Бивола и тако даље, оним редом како је која од дванаест животиња стизала до обале.

Мрмошќа

Бајка Клеменса Бреншана

Била једном једна девојка, сироче без родитеља, по имену Мрмотка. Живела је у колиби усред густе мрачне шуме, са женом која се звала Худа. Худа ју је терала да свакога дана ради од јутра до мрака и често ју је без икаквог разлога кажњавала. Једног дана Мрмотка угледа једног дабра ухваћеног у замку. Она се сажали на сироту животињу и похита да је ослободи. Дабар јој тад људским гласом рече: „Хвала ти што си ми спасла живот!

Одсад ћу ти вечно бити друг.“ Сутрадан Худа наложи Мрмотки: „Носи ову врећу жита у Злосрећни млин да га самелеш.“

Девојка се препаде, па брже-боље пође код дабра и рече му: „Молим те, помози ми! Ко год је отишао у Злосрећни млин, није се одатле вратио.“ Животиња јој тад исприча своју причу: „Мораш знати да је млинар заправо један врло незгодан чаробњак. Ја сам некад био човек,

али једном сам га нешто наљутио и где шта ме је задесило! Али ти се немој бринути. Будеш ли послушала шта ти кажем, ништа ти се лоше неће десити.“

Кад је Мрмотка стигла до млина, млинареви пси чувари зарежаше на њу, али она им баци хлеба како ју је дабар подучио и пси је пустише да прође. Девојка тад зачу неки глас који је допирао из реке: „Упомоћ! Упомоћ!“ То се неко дете давило у реци.

Мрмотка сместа похита да спасе оно дете, па убрзо сазна да је дечак заправо млинарев син. Кад га је повела код оца, чаробњак јој рече:

„Хвала ти! Ево ти џак најфинијег брашна и врећица

драгуља. А узми и овај букетић цвећа. Ако

њиме додирнеш дабра, он ће се поново пре-

творити у човека.“ Мрмотка пође кући, а

успут наиђе на младог краљевића на коњу

који је тражио неко место где би могао

да преноћи. Девојка га поведе код Худе,

а ова га срдечно дочека уз све почести,

па му донесе корито с краљевским грбом

да се умије. Кад га угледа, младић повика:

„Откуд теби ово корито?“ Дрхтећи од страха,

жена признаде да је украла Мрмотку из краљев-

ског двора још кад је била мала и однела је у том

кориту. Краљевић се загледа у младу пастирицу,

па препозна у њој своју сестру близнакињу која је као беба нестала.

Потом је поведе са собом на двор. Краљ и краљица их тамо дочекаше

срећни и пресрећни. Иако је постала принцеза, Мрмотка није заборав-

вила на свог дабра и кренула је свуда да

га тражи. Кад га је пронашла, она

га дотаче оним букетићем.

Дабар се сместа претвори у

прелепог младића, а њих

двоје се онда венчаше.

Три жеље

Бајка Шарла Пероа

Неки дрвосеча секао једном дрва у шуми и стао да се жали: „Тако ми Јупитера! По читав дан диринчим, сечем дрва од јутра до мрака, а опет живим у немаштини.“ Чувши да се његово име зазива, Јупитер у облаку слете са Олимпа и стаде право пред дрвосечу.

„Пожели три жеље и испунићу ти их.“ Дрвосеча отрча кући сав срећан. „Жено! Јупитер ће нам испунити три жеље! Шта да пожелимо?“

„Немојмо их страћити. Хајде да седнемо за сто и да добро разми-
слимо“, каза му жена и наточи му вина. „О,

ала сам гладан! Баш би ми сад пријале

кобасице!“ Како је то изрекао, пред

њим се појави тањир с врелим коба-

сицама. „Страћио си једну жељу!“,

цикну његова жена, па стаде да

га грди. „Преседоше ми кобасице!

Дабогда ти на нос изашле!“, пра-

сну дрвосеча, а жени се истог часа

кобасице залепише за нос. „О, не!

Шта сам то урадио!“, зајаука дрвосеча.

„Остала ми је још само једна жеља. Могао

бих да пожелим благо и богатство, али шта ћемо

да радимо ако ти те кобасице остану на носу?“ „Боље да будемо и

сиромашни а срећни“, каза његова жена. И тако дрвосеча пожелеле да

његовој жени нестану кобасице с носа, а Јупитер му услиши жељу.

Дворишни њешао и њешао на крову

Бајка Ханса Кристијана Андерсена

Били једном на једном имању прави петао, који је живео у кокошињацу, и бакрени петао, који је стајао на крову као ветроказ.

„Седим овде високо јер сам много важан. Ја говорим ветру куд да дува“, зававао је себе петао на крову. Вечито је са висине гледао на правог петла, који је безбрижно чепркао по дворишту. Једног дана задува силовит олујни ветар. Прави петао окупи коке и пилиће и поведе их у кокошињац, у заклон.

„Како је храбар и брижан!“, закокодакале су кокице. А пилићи, који су се шћућурили под његова шарена крила, пијукали су: „Како је добар наш татица!“ За то време бакрени петао на крову викао је ветру: „Престани да дуваш!

Врти ми се у глави!“

Али ветар није хајао за њега, већ је дувао колико му је воља. Онда изненада налете тако јак удар ветра да откиде бакреног петла, који главачке паде с крова и зари се у земљу пред врата кокошињаца.

Гушчарица на студенцу

Бајка браће Грим

Неки младић племенита рода наиђе једном на неку старицу која се дуспињала стрмом стазом упртивши на леђа тешку кошару пуну јабука. Младић се понуди да је отпрати до куће и понесе јој корпу. Кад стигоше до колибе, младић тамо угледа једну прљаву девојку у ритама која је чувала

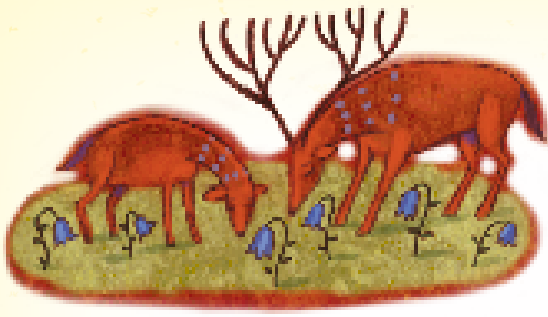

гуске, но не обрати много пажње на њу. „Хвала ти што си ми помогао. Ево ти за награду ова смарагдна кутијица“, каза старица. Млади племић прими дар, па оде својим путем. Кад је стигао у суседно краљевство, он изађе пред краља и краљицу и даде краљици ону смарагдну кутијицу. Жена је отвори, угледа у њој прекрасан бисер, а сузе јој линуше низ лице. „Ово је сигурно суза наше изгубљене ћерке која је

имала посебан дар: кад би заплакала, из очију су јој уместо суза испадали бисери баш као овај. Преклињем те, поведи нас код онога ко ти је дао ову кутијицу.“ И тако млади племић поведе краља и краљицу до колибе оне старице. Стигоше тамо баш кад се гушчарица купала на студенцу.

Кад је вода спрала с ње ону штроку, пред њима се указа права лепотица! Краљ и краљица повикаше: „Кћери, коначно смо те пронашли!“ И тако породица поново би на окупу. Младић запреси девојку, а старица, која је заправо била вила, претвори колибу у блистави замак, где је пар срећно живео до краја живота.

Јелен и јеленче

Езојова басна

На цветној ливади недалеко од шуме једно јеленче мирно пасло покрај свога оца. „Волео бих да порастем толики као ти“, каза јеленче оцу. „Хоћеш, сине, једног дана.“ „А хоћу ли имати и тако велике рогове као ти?“ „Хоћеш, сине.“ „А хоћу ли бити и тако снажан и храбар као ти?“ „Хоћеш, сине.“ Одједном нешто шушну у грмљу и јелен стаде да њушка ваздух. Уто се долином проломи страшна лавовска рика. „Брзо! Бежимо!“, повика јелен. Отац и син појурише колико их ноге носе и побегоше у

најгушћу шуму да спасу живу главу. Зауставише се тек кад су избили на један пропланак. „Што плачеш?“, упита јелен јеленче. „Мислио сам да ћеш се борити с лавом, а не да ћеш побећи“, признаде јеленче ронећи сузе.

„Није мудро борити се против надмоћнијег противника. Храбар је онај призна да је неко јачи, па чак се и преда кад мора“, рече јелен. Јеленче се на то насмеши и каза: „Кад порастем, надам се да ћу бити мудар као ти.“